

“ମିତେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମେ ଯେତେ ଯେତେ ବାବାଟ୍ଟକୁ ସ୍ନେହରେ ମନେ ପକାଇବ ସେତେ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିବ ଏବଂ ପାପ କଟିଯିବ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେଉଁ ଧର୍ମରେ ସ୍ଥିତ ହେବାର ମତ ଦେଉଛନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ପିଲାମାନେ! ତୁମେ ନିଜର ବିଚିତ୍ରତାର ସାମ୍ବଳରେ ସ୍ଥିତ ହୁଅ, ଚିତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀରର ଧର୍ମରେ ନୁହେଁ । ଯେପରି ବାବା ବିଦେହୀ, ବିଚିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ସେହିପରି ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବିଚିତ୍ର ଅଟନ୍ତି ପୁଣି ଏଠାରେ ଚିତ୍ର ଧାରଣ କରନ୍ତି । ଏବେ ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କହୁଛନ୍ତି ପିଲେ ବିଚିତ୍ର ଅର୍ଥାତ୍ ଅଶରୀରୀ ହୁଅ, ନିଜର ସାମ୍ବଳରେ ସ୍ଥିତ ହୁଅ । ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସ ନାହିଁ ।

ପ୍ରଶ୍ନ:- ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ଡରାମାନୁସାରେ କେଉଁ କଥା ପାଇଁ ବନ୍ଧାସ୍ତମାନ ଅଟନ୍ତି ?

ଉତ୍ତର:- ଡରାମାନୁସାରେ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରାଇବା ପାଇଁ ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ବନ୍ଧାସ୍ତମାନ ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମସ୍ଥରେ ଆସିବାକୁ ହିଁ ପଡ଼ିବ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ବାବା ବସି ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ‘ଓମ୍ ଶାନ୍ତି’ କୁହାଯାଏ ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମାକୁ ସାମ୍ବଳରେ ପରିଚୟ ଦିଆଯାଇଥାଏ । ତେଣୁ ବାବା ମଧ୍ୟ ନିଶ୍ଚିତ ରୂପେ ସାମ୍ବଳ ମନେ ପଡ଼ିଥାନ୍ତି କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ମନୁଷ୍ୟ ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଭଗବାନଙ୍କର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଚୟ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ସେଥିପାଇଁ ଭଗବାନ ନିଜର ଓ ଆତ୍ମାର ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ପରିଚୟ ଦେବା ପାଇଁ ଏଠାକୁ ଆସନ୍ତି । ପତିତବାନ ଭଗବାନଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଇଥାଏ । ପତିତରୁ ପବିତ୍ର କରାଇବା ପାଇଁ ଭଗବାନ ମଧ୍ୟ ଡରାମାନୁସାରେ ବନ୍ଧାସ୍ତମାନ ଅଛନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମସ୍ଥରେ ହିଁ ଆସିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ସେ ସଂଗମସ୍ଥରେ ଆସି ଜ୍ଞାନ ମଧ୍ୟ ଦେଇଥାନ୍ତି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ଓ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମଝି ସମୟରେ ହିଁ ବାବା ଆସନ୍ତି । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆକୁ ମୃତ୍ୟୁଲୋକ ଓ ନୂଆ ଦୁନିଆକୁ ଅମରଲୋକ କୁହାଯାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ତୁମେ ବୁଝିଛ ମୃତ୍ୟୁଲୋକରେ ଆସୁ କମ୍ ହୋଇଥାଏ । ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୋଇଥାଏ । କିନ୍ତୁ ତାହା ଅମରଲୋକ ଅଟେ ଯେଉଁଠାରେ ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନାହିଁ କାରଣ ସେଠାରେ ସମୟରେ ପବିତ୍ର ଥାନ୍ତି । ଅପବିତ୍ରତା କାରଣରୁ ପୁଣି ବ୍ୟସ୍ତିତାରୀ ହୁଅନ୍ତି ଏବଂ ଆୟୁଷ ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଯାଇଥାଏ । ଆତ୍ମାର ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ କମ୍ ହୋଇଯାଏ । ସତ୍ୟସ୍ଥରେ ପବିତ୍ର ହେବା କାରଣରୁ ଅବ୍ୟସ୍ତିତାରୀ ଥାନ୍ତି । ସେଠାରେ ଶକ୍ତି ମଧ୍ୟ ଅଧିକ ରୁହେ । ନଚେତ୍ ଶକ୍ତି ବିନା ରାଜପଦ କିଭଳି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବେ ? ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ସେମାନେ ବାବାଙ୍କଠାରୁ ଆଶୀର୍ବାଦ ନେଇଥିବେ । ବାବା ସର୍ବଶକ୍ତିମାନ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନେ ଆଶୀର୍ବାଦ କିଭଳି ପ୍ରାପ୍ତ କରିଥିବେ ? ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତେଣୁ ଯିଏ ଅଧିକ ମନେ ପକାଇଥିବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ଆଶୀର୍ବାଦ ନେଇଥିବେ, ଆଶୀର୍ବାଦ କୌଣସି ମାଗିବାର ଜିନିଷ ନୁହେଁ । ଏହା ତ ପରିଶ୍ରମ ଦ୍ଵାରା ପ୍ରାପ୍ତ କରିବାର ଜିନିଷ ଅଟେ । ତେବେ ଯେଉଁମାନେ ଯେତେ ଅଧିକ ଯୋଗ କରିବେ ସେମାନଙ୍କୁ ସେତେ ଅଧିକ ଆଶୀର୍ବାଦ ମିଳିବ ଅର୍ଥାତ୍ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମିଳିବ । ଯୋଗ ନ କରିଲେ ଆଶୀର୍ବାଦ ମଧ୍ୟ ମିଳିବ ନାହିଁ । ଲୌକିକ ପିତା ପିଲାମାନଙ୍କୁ କେବେ ଏହା କୁହନ୍ତି ନାହିଁ କି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ସେମାନେ ବାଲ୍ୟକାଳରୁ ନିଜେ ହିଁ ମମ୍ମା(ମା)-ବାବା(ବାପା) କହିଥାନ୍ତି । ଅତ୍ରାପରତ୍ଵଶ୍ରୀ ଛୋଟ ହୋଇଥାଏ, ବଡ଼ ପିଲା କେବେ ଏଭଳି ବାବା-ବାବା, ମମ୍ମା-ମମ୍ମା କୁହନ୍ତି ନାହିଁ । ସେମାନଙ୍କ ରୂପରେ ରହିଥାଏ — ଇଏ ମୋର ମା ବାପା, ଯାହାଙ୍କଠାରୁ ମୋତେ ଏହି ସମ୍ପତ୍ତି ମିଳିବ । ଏହା କହିବାର କିମ୍ବା ମନେ ପକାଇବାର କଥା ନୁହେଁ । ଏଠାରେ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ଏବଂ ବର୍ଷାକୁ ମନେ ପକାଅ । ହବ (ଲୌକିକ)ର ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ଛାଡ଼ି ଏବେ ବେହଦର (ପାରଲୌକିକ) ସମ୍ବନ୍ଧକୁ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ । ସବୁ ମନୁଷ୍ୟ ରାହାନ୍ତି ଆମର ଗତି ହେଉ ଅର୍ଥାତ୍ ମୁକ୍ତି ମିଳୁ । ଗତି କୁହାଯାଏ ମୁକ୍ତିଧାମକୁ । ତେବେ ସୁଖଧାମ (ସାମ୍ବଳ)ରେ ଆସିବାକୁ ହିଁ ସଦ୍ଗତି କୁହାଯାଏ । କୌଣସି ବି ଆତ୍ମା ପରମଧାମରୁ ଆସିଲେ ପରଥମେ ନିଶ୍ଚୟ ସୁଖ ଭୋଗ କରିବ । ବାବା ସୁଖ ଦେବା ପାଇଁ ହିଁ ଆସନ୍ତି । ତେବେ ଏଥିରେ ନିଶ୍ଚିତ କୌଣସି କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ କଥା ଅଛି । ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢ଼ା କୁହାଯାଉଛି । ଯେତେ ଉଚ୍ଚ ପାଠପଢ଼ା ସେତେ କଷ୍ଟ ମଧ୍ୟ ହେବ । ସମୟରେ ତ ପାସ୍ କରିପାରିବେ ନାହିଁ । ଯଦି ବଡ଼ରୁ ବଡ଼ ପରୀକ୍ଷା ହୋଇଥିବ ତେଣୁ ବହୁତ କମ୍ ଛାତ୍ର ହିଁ ପାସ୍ କରନ୍ତି କାରଣ ବଡ଼ ପରୀକ୍ଷାରେ ପାସ୍ କରିବା ପରେ ସରକାରଙ୍କୁ ଦରମା ମଧ୍ୟ ବହୁତ ଦେବାକୁ ପଡ଼ିବ ନା । କେହି କେହି ଛାତ୍ର ବଡ଼ ପରୀକ୍ଷା ପାସ୍ କରି ମଧ୍ୟ ଖାଲି ବସି ରହିଥାଆନ୍ତି । ସରକାରଙ୍କ ପାଖରେ ଏତେ ଅର୍ଥ ନାହିଁ ଯେ ସେମାନଙ୍କୁ ଅଧିକ ଦରମା ଦେବ । ଏଠାରେ ତ ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ଯେତେ ଭଲ ପଢ଼ିବ ସେତେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ପାଇବ । ଏଭଳି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ସମୟରେ ରାଜା ବା ସାହୁକାର ହେବେ । ତେବେ ପାଠପଢ଼ା ଉପରେ ସବୁ କିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି । ଉକ୍ତିକୁ ପାଠପଢ଼ା କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଏହା ତ ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ଜ୍ଞାନ ଅଟେ ଯାହାକି ଆତ୍ମିକ ବାବା ପଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ଏହା କେତେ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ପାଠପଢ଼ା । ପିଲାମାନଙ୍କୁ କଷ୍ଟ ଲାଗିଥାଏ କାରଣ ବାବାଙ୍କୁ ସ୍ବାଦ କରୁ ନାହାନ୍ତି ତେଣୁ ଚରିତ୍ର ମଧ୍ୟ ସୁଧୁରୁ ନାହିଁ । ଯେଉଁମାନେ ଭଲ ଭାବରେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇଥାନ୍ତି ସେମାନଙ୍କ ଚରିତ୍ର ମଧ୍ୟ ଭଲ ହୋଇଥାଏ । ସେମାନେ ବହୁତ-ବହୁତ ମିଠା ସେବାଧାରୀ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଆନ୍ତି । ଯେଉଁମାନଙ୍କର ଚରିତ୍ର ଭଲ ନଥିବ ସେମାନଙ୍କୁ କେହି ପସନ୍ଦ ମଧ୍ୟ ଆସନ୍ତି ନାହିଁ । ଯିଏ ଫେଲ୍ ହୋଇ ଯାଆନ୍ତି

ସେମାନଙ୍କୁ ଚରିତ୍ରରେ ନିର୍ଗତିତ ତରୁଟି ଅଛି । ଶ୍ରୀ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ଚରିତ୍ର ତ ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ । ରାମଙ୍କୁ ତ ଦୁଇକଳା କମ୍ କହିବା । ଭାରତ ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ମିଥ୍ୟାଖଣ୍ଡ (ମିଛ ଦୁନିଆ) ହୋଇଯାଏ । ସତ୍ୟଖଣ୍ଡରେ (ସତ୍ୟଯୁଗରେ) ତ ତିଳେମାତ୍ର ମିଥ୍ୟା ରହିବ ନାହିଁ । ଏବେ ଏହି ରାବଣ ରାଜ୍ୟରେ ମିଥ୍ୟା ହିଁ ମିଥ୍ୟା ରହିଛି । ମିଥ୍ୟାବାଦୀ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଦୈବୀଗୁଣଧାରୀ କୁହାଯାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ବେହରା କଥା ଅଟେ । ଏବେ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏଭଳି ମିଥ୍ୟାକଥା କାହାର ଗୁଣ ନାହିଁ କିମ୍ବା ଗୁଣାଅ ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ ମତକୁ ହିଁ ଲିଗାଲ୍ (ଆଇନ୍ ସଞ୍ଚିତ) ମତ କୁହାଯାଏ । ମନୁଷ୍ୟ ମତକୁ ଇଲିଗାଲ୍ (ବେଆଇନ୍) ମତ କୁହାଯାଏ । ଲିଗଲ ମତ ଦ୍ଵାରା ହିଁ ତୁମେ ଉଚ୍ଚ ହୋଇଥାଅ । କିନ୍ତୁ ସମସ୍ତେ ଏହି ମତରେ ନ ଚାଲିପାରିବା କାରଣରୁ ଇଲିଗାଲ୍ ହୋଇଯା'ନ୍ତି । କେହି କେହି ବାବାଙ୍କୁ ସହ ପ୍ରତିଦ୍ଵିଷ୍ଟା ମଧ୍ୟ କରନ୍ତି — ବାବା ଏତେ ବରଷ ମୁଁ ଇଲିଗାଲ୍ କରମ କରିଲି ଏବେ ଆଉ କରିବି ନାହିଁ । ସବୁଠାରୁ ଇଲିଗାଲ୍ କାମ ହେଲା କାମ ବିକାରର ଭୂତ । ଦେହ-ଅଭିମାନର ଭୂତ ତ' ସମସ୍ତଙ୍କ ଭିତରେ ବିଦ୍ୟମାନ । ମାୟାବୀ ମନୁଷ୍ୟଠାରେ ଦେହ-ଅଭିମାନ ହିଁ ରହିଥାଏ । ବାବା ତ' ବିଦେହୀ, ବିଚିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବିଚିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ଏସବୁ ବୁଝିବାର ବିଷୟ ଅଟେ । ଆମେ ଆତ୍ମା ବିଚିତ୍ର ଅଟୁ । ପୁଣି ଏଠାରେ ଚିତ୍ର (ଶରୀର)ରେ ଆସୁଛୁ । ଏବେ ବାବା ପୁଣି କହୁଛନ୍ତି ବିଚିତ୍ର ହୁଅ । ନିଜ ସାଧ୍ୟତାରେ ସ୍ଥିତ ହୁଅ । ଚିତ୍ରର ଧର୍ମରେ (ଦେହ ଭାନରେ) ସ୍ଥିତ ହୁଅ ନାହିଁ । ବିଚିତ୍ରତାର ଧର୍ମରେ ସ୍ଥିତ ହୁଅ । କେବେ ବି ଦେହ-ଅଭିମାନରେ ଆସ ନାହିଁ । ବାବା କେତେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ଏଥିରେ ଯାଦର ବହୁତ ଆବଶ୍ୟକତା ରହିଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ କର ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମେ ସତତ୍ଵପ୍ରଧାନ, ପବିତ୍ର ହୋଇଯିବ । ଅପବିତ୍ରତା କାରଣରୁ ବହୁତ ଦଣ୍ଡ ମିଳିଥାଏ । ବାବାଙ୍କର ହେବା ପରେ ଯଦି କୌଣସି ଭୁଲ୍ ହୁଏ, ତେବେ ଗାୟନ ଅଛି ସତଗୁରୁଙ୍କ ନିନ୍ଦୁକକୁ କେଉଁଠି ମଧ୍ୟ ସ୍ଥାନ ମିଳେ ନାହିଁ । ଯଦି ତୁମେ ମୋ ମତରେ ଚାଲି ପବିତ୍ର ହେବ ନାହିଁ ତେବେ ୧୦୦ ଗୁଣା ଦଣ୍ଡ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡ଼ିବ । ତେବେ ବିବେକ ଦ୍ଵାରା ବିଚାର କରିବାକୁ ହେବ । ଯଦି ଆମେ ଯୋଗ ନ କରିବା ତେବେ ଉଚ୍ଚ ପଦ ମଧ୍ୟ ପାଇପାରିବା ନାହିଁ । ପୁରୁଷାର୍ଥ ପାଇଁ ସମସ୍ତ ମଧ୍ୟ ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମକୁ (ଲୋକେ) କହୁଛନ୍ତି କ'ଣ ପ୍ରମାଣ ଅଛି ? କୁହ, ପ୍ରମାଣମା ଯେଉଁ ଶରୀରରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ସେହି ପ୍ରଜାପତି ବରହମା ତ' ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ନା । ମନୁଷ୍ୟ ଶରୀରର ନାମକରଣ ହୋଇଥାଏ । ଶିବବାବା ନା ମନୁଷ୍ୟ, ନା ଦେବତା ଅଟନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ପରମ ଆତ୍ମା କୁହାଯାଏ । ସେ ତ ପତିତ କିମ୍ବା ପାବନ ହୁଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି — ମୋତେ ମନେ ପକାଇଲେ ତୁମର ପାପ କଟିଯିବ । ବାବା ହିଁ ସବି ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସତତ୍ଵପ୍ରଧାନ ଥିଲ, ଏବେ ତମୋପ୍ରଧାନ ହୋଇଯାଇଛ । ପୁଣି ସତତ୍ଵପ୍ରଧାନ ହେବା ପାଇଁ ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏହି ଦେବତାମାନଙ୍କର ଯୋଗ୍ୟତା ଦେଖ କିଭଳି ଥିଲା ଏବଂ ତାଙ୍କଠାରୁ ଏବେ କ୍ଵା ଭିକ୍ଷା କରୁଛନ୍ତି ତେଣୁ ତାହା ଦେଖି ଇଶ୍ଵର (ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟସ୍ତ) ଲାଗୁଛି — ଆମେ କ'ଣ ଥିଲେ ! ପୁଣି ୮୪ ଜନ୍ମ ପରେ କେତେ ତଳକୁ ଖସି ଏକଦମ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛୁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ମିଠା ମିଠା ସନ୍ତାନମାନେ, ତୁମେ ଦୈବୀ ପରିବାରର ଥିଲ । ଏବେ ନିଜର ଚଳଣିକୁ ଦେଖ ଏଭଳି (ଦେବୀ-ଦେବତା) ହୋଇପାରିବ ? ଏଭଳି ନୁହେଁ, ସମସ୍ତେ ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ହେବେ । ପୁଣି ତ' ସାରା ଫୁଲର ବଗିଚା ହୋଇଯିବ । ଶିବବାବାଙ୍କୁ ପ୍ରତିଦିନ କେବଳ ଗୋଲାପ ଫୁଲ ହିଁ ଚଢ଼ାଯା'ନ୍ତା । କିନ୍ତୁ ନୁହେଁ, ଭଲ ଫୁଲ ମଧ୍ୟ ଚଢ଼ାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ଅରଖ ଫୁଲ ମଧ୍ୟ ଚଢ଼ାଉଛନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ପିଲା କେହି ଭଲ ଫୁଲ ବି ହୁଅନ୍ତି କେହି ଗନ୍ଧଧାନ ଅରଖଫୁଲ ମଧ୍ୟ ହୁଅନ୍ତି । ପାସ୍ ଫେଲ୍ ତ ହୋଇଥାଆନ୍ତି ନା । ନିଜେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିଥାଆନ୍ତି ଏଭଳି ରାଜା ତ ହୋଇପାରିବୁ ନାହିଁ । ସେମାନେ ନିଜ ସମାନ କରିବାର ସେବା ହିଁ କରନ୍ତି ନାହିଁ, ସାହୁକାର କିଏ ହେବ, କିଭଳି ହେବେ ତାହା ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି । ଆଗକୁ ଯାଇ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ବୁଝିଯିବ ଯେ ଅମୃତ ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କର କିଭଳି ସହଯୋଗୀ ଅଟନ୍ତି । କଲ୍ପ କଲ୍ପ ଯିଏ ଯାହା କିଛି କରିଥିଲେ ତାହା ହିଁ କରିବେ । ଏଥିରେ ଫରକ ପଡ଼ିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ପଏଣ୍ଟସ୍ (ଦ୍ଵିଧାନ) ତ ଦେଇଥାଆନ୍ତି । ତେବେ ଏଭଳି ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ବହୁତ ମନେ ପକାଇବାକୁ ହେବ ପୁଣି ଟ୍ରାନ୍ସଫର (ଈଶ୍ଵରୀୟ ସେବାରେ ଧନ ଲଗାଇଲେ ତାହା ଭବିଷ୍ୟତ ପାଇଁ ଟ୍ରାନ୍ସଫର ହୋଇଯାଏ) ମଧ୍ୟ କରିବାର ଅଛି । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତୁମେ ଈଶ୍ଵର ଅର୍ଥେ ଟ୍ରାନ୍ସଫର କରିଥାଅ । କିନ୍ତୁ ସେତେବେଳେ ଈଶ୍ଵରଙ୍କୁ ତ ଜାଣି ନଥାଅ । କେବଳ ଏତିକି ଜାଣିଥାଆନ୍ତି ଯେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ହେଉଛନ୍ତି ଭଗବାନ । ଏମିତି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ନାମ ରୂପଧାରୀ ଅଟନ୍ତି । ସେ ନିରାକାର ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ପୁଣି ଉଚ୍ଚରୁ ଉଚ୍ଚ ସାକାର ଏହିଠାରେ ହିଁ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ବରହମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ଦେବତା କୁହାଯାଇଥାଏ । ବରହମା ଦେବତାୟ ନମଃ, ବିଷ୍ଣୁ ଦେବତାୟ ନମଃ, ପୁଣି କହିଥାଆନ୍ତି, ଶିବ ପରମାତ୍ମାୟ ନମଃ । ତେଣୁ ପରମାତ୍ମା ବଡ଼ ହେଲେ ନା । ବରହମା, ବିଷ୍ଣୁ, ଶଙ୍କରଙ୍କୁ ପରମାତ୍ମା କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ମୁଖ ଦ୍ଵାରା କହିଥାଆନ୍ତି ଶିବ ପରମାତ୍ମାୟ ନମଃ ତେଣୁ ନିର୍ଗତି ପରମାତ୍ମା ଏକ ଅଟନ୍ତି ନା । ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିଥାଆନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟ ଲୋକରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମନୁଷ୍ୟ କୁହାଯିବ । ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ପରମାତ୍ମାୟ ନମଃ କହିବା — ଏହା ତ ପୁରା ଅଦ୍ଵିଧାନ ଅଟେ । ସମସ୍ତଙ୍କ ରୂପରେ ଏହା ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଯେ ଈଶ୍ଵର ସର୍ବବିଶ୍ଵାସୀ । ଏବେ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝିଛ ଭଗବାନ ତ ଏକ, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପତିତ-ପାବନ କୁହାଯାଇଥାଏ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପାବନ କରିବା ଏହା ଭଗବାନଙ୍କର ହିଁ କାମ । ଜଗତର ଗୁରୁ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ଗୁରୁ ପବିତ୍ର ହୋଇଥାଆନ୍ତି ନା । ଏଠାରେ ତ' ସମସ୍ତେ ବିକାରରୁ ଜନ୍ମ ନେଲାବାଲା ଅଛନ୍ତି । ଦ୍ଵିଧାନକୁ ଅମୃତ କୁହାଯାଏ । ଭକ୍ତିକୁ ଅମୃତ କୁହାଯାଏ ନାହିଁ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ କେବଳ ଭକ୍ତି ହିଁ ଚାଲିଥାଏ । ବରତ୍ତମାନ ସମସ୍ତ ମନୁଷ୍ୟ ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ଦ୍ଵିଧାନର ସାଗର, ଜଗତର ଗୁରୁ ଜଣଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଇଥାଏ । ଏବେ ତୁମେ ଜାଣୁଛ ବାବା ଆସି କ'ଣ କରନ୍ତି । ତତ୍ତ୍ଵକୁ ମଧ୍ୟ ପବିତ୍ର କରାଇଥାଆନ୍ତି । ତ୍ରାମାରେ ତାଙ୍କର ଏହିଭଳି ପାର୍ଟ ଅଛି । ବାବା ନିର୍ମିତ ହୋଇଥାଆନ୍ତି ଏବଂ ସମସ୍ତଙ୍କର ସଦଗତି ଦାତା ଅଟନ୍ତି । ଏବେ ସେ ବୁଝାଇବେ କିପରି । ବହୁତ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ଯିଏ ଉଦ୍ଘାଟନ କରିବାକୁ ଆସନ୍ତି ତାଙ୍କୁ ତାର (ଟେଲିଫୋନ୍, ଟେଲିଗ୍ରାଫ୍) ଦ୍ଵାରା ନିମନ୍ତ୍ରଣ ଦିଆଯାଏ କି ଭବିଷ୍ୟତ ମହା ବିନାଶ

ପୂର୍ବରୁ ବେହଦର ବାବାଟଙ୍କୁ ଜାଣି ତାଙ୍କଠାରୁ ବରଷା ନିଅ । ଇଏ ହେଲେ ଆତ୍ମିକ ବାବା । ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତାଙ୍କୁ ପିତା ବୋଲି କହିଥା'ନ୍ତି । ଯଦି ସେ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି ତେବେ ନିର୍ଗତିତ ସମସ୍ତ ରଚନାକୁ ତାଙ୍କଠାରୁ ବରଷା ମିଳିବ । ବେହଦର ବାବାଟଙ୍କୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । ବାବାଟଙ୍କୁ ଭୁଲିବା — ଏହା ମଧ୍ୟ ଉତ୍ତମାରେ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ ଅଛି । ବେହଦର ବାବା ଉତ୍ତର ଉତ୍ତ ସେ କୌଣସି ହଦର ବରଷା ତ ଦେବେ ନାହିଁ ନା । ଲୌକିକ ପିତା ଥାଇ ମଧ୍ୟ ସମସ୍ତେ ବେହଦର ବାବାଟଙ୍କୁ ଯାଦ କରନ୍ତି । ସତ୍ୟଯୁଗରେ କେହି ତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବେ ନାହିଁ କାରଣ ସେଠାରେ ବେହଦ ସୁଖର ବରଷା ମିଳିଯାଇଛି । ଏବେ ତୁମେ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛ । ତେବେ ଆତ୍ମା ହିଁ ମନେ ପକାଇଥାଏ ପୁଣି ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜକୁ, ନିଜ ପିତାଙ୍କୁ, ଉତ୍ତମାକୁ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିଯାଆନ୍ତି । ମାୟାର ଛାଇ ପଡ଼ିଯାଏ । ସତତପ୍ରୟାନ ବୁଦ୍ଧିକୁ ପୁଣି ତମୋପ୍ରୟାନ ନିର୍ଗତିତ ଭାବରେ ହେବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସମ୍ପ୍ରତିରେ ଆସୁଛି, ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ଦେବୀ-ଦେବତା ସତତପ୍ରୟାନ ଥିଲେ, ଏହି କଥାକୁ କେହି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନାହାନ୍ତି । ସେଠାରେ ସାରା ଦୁନିଆ ହିଁ ସତତପ୍ରୟାନ ସଂଗ୍ରହଣୀ ଦୁନିଆ ହୋଇଥାଏ । ତାହାକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ (ନୂଆ ଦୁନିଆ) କୁହାଯାଏ । ଏହା ଆଇରନ୍ ଏଜେଡ୍ (ଲୌହଯୁଗୀ) ଦୁନିଆ । ଏହି ସବୁ କଥା ବାବା ହିଁ ଆସି ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଥା'ନ୍ତି । କଳ୍ପ କଳ୍ପ ଯେଉଁ ବରଷା ତୁମେ ନେଇଥାଅ, ପୁରୁଷାର୍ଥ ଅନୁସାରେ ତାହା ପୁଣି ଏବେ ମିଳିବାର ଅଛି । ତୁମକୁ ମଧ୍ୟ ଏବେ ଜଣା ପଡୁଛି ଯେ, ଆମେ ହିଁ ଏଭଳି ଥିଲୁ ପୁଣି ଆମର ଅଧୋଗତି ହେଲା । ବାବା ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ଯେ, ଏଭଳି ଏଭଳି ହେବ । କେହି କେହି କହିଥାଆନ୍ତି ଚେଷ୍ଟା ତ' ବହୁତ କରୁଛୁ କିନ୍ତୁ ବାବାଟଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରତି ରହୁ ନାହିଁ । ଏଥିରେ ବାବା କିମ୍ବା ଟୀଚର କ'ଣ କରିବେ । ଯଦି କୌଣସି ଛାତ୍ର ପାଠ ପଢ଼ିବ ନାହିଁ ତେବେ ଟୀଚର କ'ଣ କରିବେ । କ'ଣ ଶିକ୍ଷକ ଆଶୀର୍ବାଦ କଲେ ସମସ୍ତେ ଉତ୍ତରାଂଶ ହୋଇଯିବେ! ପାଠପଢ଼ାରେ ଅନୁର ତ ନିର୍ଗତିତ ରହିଥାଏ । ଏହା ପୁରା ନୂଆ ପାଠପଢ଼ା ଅଟେ । ଏଠାକୁ ତୁମ ପାଖକୁ ପ୍ରାୟତଃ ଗରୀବ ଦୁଃଖୀ ହିଁ ଆସିବେ, ସାହୁକାର (ଧନୀ) ଆସିବେ ନାହିଁ । ଏମାନେ ଦୁଃଖୀ ଅଛନ୍ତି ତେଣୁ ଆସୁଛନ୍ତି । ସାହୁକାରମାନେ ଭାବନ୍ତି ଆମେ ତ ସଂଗ୍ରହରେ ଅଛୁ । ତାଙ୍କର ଭାଗ୍ୟରେ ହିଁ ନାହିଁ, ଯାହାର ଭାଗ୍ୟରେ ଥିବ, ତାଙ୍କୁ ସତ୍ତ୍ୱେ ସତ୍ତ୍ୱେ ନିର୍ଗତ ହୋଇଯିବ । ନିର୍ଗତ ଏବଂ ସଂଗତରେ ତେର ହୋଇନଥାଏ । ମାୟା ତୁରନ୍ତ ଭୁଲାଇ ଦେଇଥାଏ । ସମ୍ପ୍ରାପ୍ତ ହେବାରେ ସମସ୍ତ ତ ଲାଗିଥାଏ ନା । ଏଥିରେ ଦୃଢ଼ତାରେ ପଡ଼ିବାର ନାହିଁ । ନିଜ ଉପରେ କୃପା କରିବାକୁ ହେବ । ସେଥିପାଇଁ ତ ଶୂନ୍ୟ ମିଳୁଛି । କେତେ ସହଜ କଥା ବାବା କହୁଛନ୍ତି — ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ନିର୍ଗତ କରି ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ଜାଣିଛ ଏହା ମୃତ୍ୟୁଲୋକ । ତାହା ଅମରଲୋକ । ସେଠାରେ କେବେ ଅକାଳ ମୃତ୍ୟୁ ହୁଏ ନାହିଁ । ଶରେଣୀରେ ଛାତ୍ର କରମାନୁୟାୟୀ ବସି ଥାଆନ୍ତି ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ ସକଳ ଅଟେ । ବ୍ରାହ୍ମଣୀଙ୍କୁ ପଚରାଯାଇଥାଏ ତୁମ ପାଖରେ ନମ୍ରର ଅନୁସାରେ ହୁଏଆର ପିଲା କିଏ ଅଛନ୍ତି ? ଯିଏ ଭଲ ପଢ଼ନ୍ତି, ସିଏ ଦକ୍ଷିଣ ପାର୍ଶ୍ୱରେ ରହିବା ଦରକାର । ତାହାଣ ହାତର ମହତତ୍ତ୍ୱ ଅଧିକ ହୋଇଥାଏ । ପୂଜା ମଧ୍ୟ ଦକ୍ଷିଣ ହସ୍ତରେ କରାଯାଇଥାଏ । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବିଚାର କର - ସତ୍ୟଯୁଗରେ କ'ଣ କ'ଣ ହେବ । ସତ୍ୟଯୁଗ ମନେ ପଡ଼ିଲେ ସତ୍ୟ ବାବା ମଧ୍ୟ ମନେ ପଡ଼ିବେ । ବାବା ଆମକୁ ସତ୍ୟଯୁଗର ମାଲିକ କରାଉଛନ୍ତି । ସେଠାରେ ଜଣାନଥାଏ ଯେ ଆମକୁ ଏଭଳି ରାଜପଦ କିଭଳି ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି । ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଏହି ଲକ୍ଷ୍ୟମୀ-ନାରାୟଣତଙ୍କଠାରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନାହିଁ । ବାବା ପ୍ରତ୍ୟେକ କଥା ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଯେଉଁମାନେ କଳ୍ପ ପୂର୍ବରୁ ବୁଝିଥିଲେ ସେମାନେ ନିର୍ଗତ ବୁଝିବେ । ପୁଣି ମଧ୍ୟ ପୁରୁଷାର୍ଥ ତ କରିବାକୁ ପଡ଼ିଥାଏ ନା । ବାବା ଆସନ୍ତି ପାଠ ପଢ଼ାଇବା ପାଇଁ । ଏହା ପାଠପଢ଼ା, ଏଥିରେ ବହୁତ ବୁଝିବାର ଆବଶ୍ୟକତା ଅଛି । ଆରଛା— ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଏ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କରେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :-

(୧) ଏହି ଆଧ୍ୟାତ୍ମିକ ପାଠପଢ଼ା ବହୁତ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଏବଂ କଷ୍ଟକର ଅଟେ, ଏଥିରେ ପାସ୍ ହେବା ପାଇଁ ବାବାଟଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଆଶୀର୍ବାଦ ନେବାକୁ ହେବ । ନିଜର ଚିତ୍ତକୁ ସୁଧାରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଏବେ କୌଣସି ବି ବେନିୟମ କାମ କରିବାର ନାହିଁ । ବିଚିତ୍ର ହୋଇ ନିଜର ସଂସ୍କାରରେ ସ୍ଥିତ ରହିବା ସହିତ ବିଚିତ୍ର ବାବାଟଙ୍କର ଲିଗାଲ୍ ଅର୍ଥାତ୍ ଯୁକ୍ତିଯୁକ୍ତ ମତରେ ଚାଲିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ପରମାତ୍ମା ସ୍ନେହରେ ଲୀନ ହେଉଥିବା ବା ମିଳନରେ ମଗ୍ନ ରହୁଥିବା ସର୍ବା ସେହନୀ ହୁଅ । ସ୍ନେହର ପ୍ରତୀକ ଭାବରେ ଏହିଭଳି ଗାୟନ କରାଯାଏ ଯେ — ଦୁଇ ଜଣ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଏଭଳି ମିଶିଯିବା ଯାହା ଦ୍ୱାରା ଜଣେ ହୋଇଯିବା, ଏହାକୁ ହିଁ ସମାହିତ ହେବା କୁହାଯାଏ । ଉକ୍ତମାନେ ଏହିଭଳି ସ୍ନେହର ସ୍ଥିତିକୁ ସମାହିତ ହୋଇଯିବା ବା ଲୀନ ହେବା କହିଦେଉଛନ୍ତି । ସ୍ନେହରେ ଲୀନ ହୋଇଯିବା — ଏହା ସ୍ଥିତିର ଗାୟନ ଅଟେ କିନ୍ତୁ ଉକ୍ତମାନେ ଏହାକୁ ସ୍ଥିତି ବଦଳରେ ଆତ୍ମାର ଅସ୍ତିତ୍ୱକୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବା ଭାବି ନେଇଛନ୍ତି । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଯେତେବେଳେ ବାବାଟଙ୍କର ବା ଆତ୍ମିକ ପ୍ରେମିକଙ୍କର ମିଳନରେ ମଗ୍ନ ହୋଇଯାଉଛ ସେତେବେଳେ ସମାନ ହୋଇଯାଉଛ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:- ଅନ୍ତର୍ମୁଖୀ ତାଙ୍କୁ କୁହାଯିବ ଯିଏ ବ୍ୟବସାୟ ସଂକଳ୍ପଠାରୁ ମନର ମୌନ ରଖିଥା'ନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***